

— den egentlige Magt, hvad man i gamle Dage kaldte *Møglemagten*, *potestas clavium*, ligger i Præstens Haand, og ikke i Provfstens og Biskoppens; den høieste kirkelige Magt ligger i den Mands Haand, som paa den ene Side har Sacramenterne at uddele og paa den anden Side har Ordets Tjeneste. Biskopperne — ja, Ordets Tjeneste ere de ogsaa kaldede til at udføre, men Sacramenterne kunne de ikke uden undtagelsesviis komme til at forvalte. Den rette, sande geistlige Magt ligger i Præstembedet, hos den, der har at forvalte Sacramenterne, men ikke hos den, der har at være Tilfynsmand. Det er altsaa ikke en ubetydelig og ringe Magt, der overlades til de Bedkommende, naar de selv skulle kunne afgjøre, i hvilket Forhold de ville staae til hinanden indbyrdes. — Der tillægges endvidere — hvad jeg ogsaa troer at have bemærket forrige Gang — disse Præster den Magt, at de kunne tage imod, hvem de ville, og udelukke, hvem de ville, og jeg kan ikke Andet end finde, at der ogsaa heri ligger en god Grund til at kalde en saadan Menighed en Frimenighed. — Den anden Bemærkning, som den høitærede Minister meente at burde gjøre i Anledning af mine Ytringer, gik ud paa, at en Sprogbrug i denne Henseende allerede havde fixeret sig, og at Benævnelsen Frimenighed allerede ganske almindeligt brugtes om dem, der ere traadte ud af Forbindelsen med den danske Folkekirk. Sa, for Hovedstadens Bedkommende har en saadan Sprogbrug maaskee fixeret sig og har her vistnok haft let ved at fixere sig; thi, saavidt jeg veed, er der her i Hovedstaden ikke mere end een saakaldet Frimenighed; i det Mindste seer jeg ikke af Bekjendtgjørelserne i Bladene, at der nævnes andre end denne Frimenighed alene, og saalænge kan man jo, uden at risikere nogen Misforstaelse, bruge dette Navn. Gaaer man derimod udenfor Hovedstaden, vil man finde denne Benævnelse brugt i en anden Betydning. Saaledes har jeg hørt, at der i Flensborg blev oprettet en dansk Menighed, som tog til og blev større og større; den blev ikke til og var ikke afsirklet saaledes som de andre Sogmenigheder i Flensborg, men det var en Frimenighed. Der har man ogsaa brugt dette Ord, omendstjondt ikke i samme Betydning som

her i Kjøbenhavn. En Frimenighed mener jeg er den Menighed, der har frigjort sig fra den Magt og Myndighed, under hvilken de øvrige Menigheder ere stillede med Hensyn til det vigtige Spørgsmaal om at være til eller ikke være til. Alle de andre Menigheder ere stillede under Regjeringens Myndighed, hvorimod vedkommende Frimenigheder blive til, naar de ville det, og atter opløse sig, naar de ville det. En saadan Menighed har emanciperet sig, og den kan derfor meget gjerne bestemme sig til at følge de Love, som gjælde i et andet Samsund; det er ikke altid let at give Love, eller at foreskrive et Ritual, og det er derfor meget beqvemt for dem, at de have et saadant, som de kunne bruge. De, der emancipere sig fra det Overherredømme, som Kirken ellers udøver, udgjøre en Frimenighed, og at de følge de samme Love og bruge det samme Ritual, gjør Intet til Sagen; tværtimod, dersom Menigheden gif saa vidt, at den ikke blot vilde løsne sig fra Baandet til Folkekirken, men ogsaa forandre Troesbekjendelsen, forandre Ritualet, vilde man ikke længere kalde den en Frimenighed. Der er Ingen, der kalder Methodistmenigheden en Frimenighed, og heller Ingen vilde, hvis vi havde andre Menigheder, s. Ex. Irvingianere, her, kalde dem Frimenigheder. Det er kun, naar de fastholde og bruge, hvad de saaledes finde brugbart i Folkekirken, dens Troesbekjendelse, dens symboliske Bøger, dens Ritual, men med Hensyn til Udøvelsen af Kirke magten og Kirkestyrelsen unddrage sig fra det Herredømme, som Andre ere underkastede, at de kunne kaldes Frimenigheder. Jeg skulde derfor antage, at der er Grund til at sige, at Lovens rette Navn ikke er en Lov om Valgmenigheder. Var den ikke Andet end en Lov om Valgmenigheder, ja da havde jeg ikke Andet imod den, end at den var for indskrænket; saa skulde jeg finde mig i den, naar man blot kunde komme dertil, at de samme Rettigheder ogsaa kunde komme alle de Andre tilgode; det skulde jeg ikke have Noget imod. Men er den en Frimenighedsslov, saa har jeg ikke noget Dieblif betænkt mig paa, hvorledes jeg skulde stemme; fra det første Dieblif, fra det Dieblif, da jeg saae, at den ikke var en Leilighedsslov, men en Fremtidsslov, troede jeg, at jeg paa Kirkens Vegne maatte